

Favne, en Afstand, der i alle Tilfælde maa anses for at være tilstrækkelig. At forlange en Afstand paa 250 Favne vilde efter Mindretallets Mening være aldeles urimeligt og kun bevirke, at en stor Del af den Aal, som nu fanges her, vil gaa vor Næse forbi og blive fanget andre Steder, og det finder man ikke Spor af Anledning til. En Afstand paa 100 Favne vil ogsaa være stor, men den kan man dog nogenlunde gaa med til, og i de fleste Tilfælde vil man vistnok, hvis man vil fiske rationelt, finde sin Regning ved at sætte sine Aalegaarde langt tættere end de 100 Favne. Mindretallet foreslaar endvidere, at den i Loven fastsatte Afstand, i hvilken andre Fiskere skulle holde sig borte paa Læsiden af Aalegaarden, nemlig 25 Favne, fastsættes til 20 Favne, hvad man i og for sig mener er for meget, men som man indskrænker sig til at foreslaa for ikke at gaa Grundejerne for nær, idet man saa er ganske sikker paa, at der er givet dem alt, hvad de med Rette kunne gøre Krav paa. — I § 6, 7de Stykke, fastsættes endvidere, at der udenfor Aalegaardene skal være et Fredningsbælte paa 5 Favne, det vil sige, at naar en Aalegaardsejer har sat sin Aalegaard saa langt ud, som han kan slaa sine Pæle, saa maa den fri Fisker ikke en Gang begynde umiddelbart der udenfor, men skal holde et Bælte mellem Enden af Aalegaardsejerens Aalegaard og det Sted, hvor han begynder sine Garnrader, paa 5 Favne. Det er en aldeles urimelig stor Afstand, og Mindretallet foreslaar den derfor nedsat til 2 Favne, hvad der sikkert vil vise sig at være tilstrækkeligt, idet man har Udtalelser af Aalefiskere for, at det dumteste, man kan gøre, det er overhovedet dette ikke at sætte sine Rader i Forbindelse med hinanden og umiddelbart op til hinanden; det er altid dumt at holde Afstand imellem dem. Vi have ogsaa der villet strække os ret vidt lige overfor Grundejerne og have derfor ikke villet sige, at Fiskerne skulde have Ret til at begynde umiddelbart, hvor Grundejerne slippe, men en Afstand af 2 Favne maa anses for at være fuldt tilstrækkelig, og det mene vi derfor at burde foreslaa Tinget at vedtage her.

Det er de Ændringsforslag, vi have foreslaaet til § 6, og det skulde glæde mig

ganske overordentligt, om disse Ændringsforslag bleve vedtagne, thi saa vilde vi have givet baade Grundejerne og de fri Fiskere, hvad der med Rette eller i hvert Fald med nogenlunde Ret kunde tilkomme begge Parter. Hvis man vedtager Flertallets Ændringsforslag til denne Paragraf, saa kan jeg, som jeg sagde før, ikke benægte, at det er noget bedre, end hvad der er gældende i Øjeblikket, thi hvad der er gældende i Øjeblikket, ved man overhovedet ikke. Det er altsaa noget bedre, men i Realiteten vil det føre til akkurat det samme, som den nugældende Lovs Bestemmelser have ført til, nemlig dette, at det er forbudt danske Fiskere at fiske Aal. Dette er Realiteten, saa jeg kan ikke se, at vi have nogen som helst Anledning til at give saa udvidede Rettigheder, som selv Flertallet giver, alene paa Grund af den Omstændighed, at man, uden at have haft det for Øje i 1888, har faaet givet en Lovparagraf, der fuldstændig har vendt Spørgsmaalet om Aalegaardsrettighederne paa Hovedet. Dertil kommer endvidere den Omstændighed, at hvis vi enten beholde de nugældende Bestemmelser angaaende Aalefiskeriet eller følge Flertallet paa dette Omraade, vil det betyde et nationalt Tab. Forstanderen for Biologisk Station, Dr. Petersen, har jo udgivet en Bog om Aalefiskeriet, og i Henhold til dette Skrift er Forholdet det, som jeg antager vil vise sig at være rigtigt, at saaledes som vort Aalefiskeri, vort Fiskeri efter Blankaal for Tiden drives, er det mindre rationelt. Der gaar en Mængde af denne værdifulde Fisk forbi vor Dør og fanges andre Steder, og det gør den ene og alene, fordi Grundejerne stærkt holde paa deres formentlige Ret og forbyde Fiskere, som ellers kunde ønske det, at være med til dette rige Fiskeri. Dette finde vi er forkert. Det er et rent nationalt Tab, hvis man nu endelig fastslaar, at det i Fremtiden er forbudt danske Fiskere at fiske Aal, og det er det, der vil blive Resultatet. Naar en Grundejer har Ret til ikke alene at føre en Aalegaard ud med en Bro over, saa langt han ønsker det, men desuden har Fortrinsret til der udenfor at sætte Aaleruser eller Aaleruserækker — lad det saa ogsaa være, at det bliver saaledes, som Flertallet har tænkt